

Ghillány báró a szegedi paprikatermelés érdekében.

(Saját tudósítónktól.) A szegedi paprikatermelés produktívabbá tétele céljából — mint ismeretes — a múlt év nyarán az érdekeltek paprikatermelők és gazdák a Kereskedelmi és Iparkamarában ankétet tartottak, amelyen elhatározták, kérni fogják a földmívelésügyi kormányt, hogy Szegeden kísérleti és mintatelepet létesítsen. Az ankétben jelen volt a földmívelésügyi miniszter kiküldötte is, aki biztosította a termelőket, hogy a földmívelésügyi kormány minden lehetőt el fog követni a szegedi paprikatermelés mennyiségének fokozása és minőségének javítása érdekében.

A szegedi paprikatermelés kérdését a földmívelésügyi minisztériumban beható tanulmányozás tárgyává tették és arra a meggyőződésre jutottak, hogy feltétlenül van rá mód, hogy a túlságosan nagymértékben beözönlő spanyol paprikát, amely a szegedi paprika hírnevét kissé megtépázta, Szegedről s általában az egész ország területéről egyre jobban kiszorítsák. A paprikatermelés kísérleti telepe, amely állami kezelés alatt fog állni, azt akarja elérni, hogy a gazdák az intenzívebb paprikatermelés feltételeit megismerjék és a saját termelőterületükön fölhasználják.

Ma érkezett le ebben az ügyben a városhoz Ghillány Imre báró földmívelésügyi miniszter döntése. A miniszter kijelenti leiratában, hogy *hajlandó a kísérleti és mintatelepet azonnal földállítani a már kijelölt területen, ha a város a föltételeit elfogadja.* A leirat, amelyben felsorolja a miniszter a föltételeit, így szól:

Hivatkozással múlt év szeptember 21-én kelt leiratomra, értesítem polgármester urat, hogy a szegedvidéki paprikatermelés körül mutatkozó bajok orvoslása céljából hajlandó vagyok Szegeden egy paprikapalánta nevelő és termesztési kísérleti telepet létesíteni.

Pigyelemmel azonban a telep beállításá-

val járó tetemes költségekre s arra, hogy az említett telepen szükséges építkezések amugy is a város tulajdonát fogják alkotni, valamint, hogy a telep helyi érdekek szempontjából történnék, kérem kell a város közönségét, hogy a telep létesítési költségeihez bizonyos szolgáltatásokkal a maga részéről is járuljon hozzá, mert a rendelkezésemre álló költségvetési fedezet amugy sem engedné meg, hogy a telep beállításával járó összes befektetési költségeket tárcám viselje.

A város közönsége részéről a telep létesítésével kapcsolatban a következő hozzájárulásokat várom:

1. Engedjen át a város közönsége a telep céljaira a már kiszemelt területen 4 és fél katasztrális holdat használatra teljesen díjmentesen mindaddig, ameddig a telep üzemét fentartom.

2. Építtessen a város közönsége a telepen saját költségén egy olyan munkásházat, amely két 1 szobás, 1 konyhás, 1 kamrás lakrészből áll, továbbá két lóra való istállót, egy kocsiszínt, egy eszközkamrát és egy kútát, végül

3. adjon át a város közönsége a telep használatába 1 lovat s vállalja el annak tartását.

Amennyiben a fenti szolgáltatásokat a város közönsége tényleg elvállalja, ez esetben a paprikapalántanevelő és termesztési kísérleti telepet azonnal létesítem, elvállalom annak betelepítését és szakértő állami kertész vezetése mellett leendő üzemben tartását mindaddig, amíg annak fenntartása szakszempontokból indokolt lesz.

A telep beállítása érdekében szükséges munkálatok megindítása iránt azonban csak akkor fogok intézkedni, ha a város közgyűlésének azon határozatát, mely a fentebbi szolgáltatások elvállalását tartalmazza — polgármester ur a határozatnak a vagyonszerzési hatóság által történt jóváhagyása után hozzám felterjeszti.

Fölkérem tehát polgármester urat, hogy amennyiben a közölt feltételek mellett a telep létesítését kívánatosnak tartja, a város

közönségének vonatkozó határozatát annak jogerőre emelkedése után ide azonnal mutassa be.

A tanács a miniszter leiratát a februári közgyűlés elé terjeszti és ha a föltételeket elfogadják, akkor a kísérleti telep az idén már meg is kezdheti működését.

A külföldi sajtó a magyar miniszterelnökről.

(Saját tudósítónktól.) A Berliner Lokal-Anzeiger tegnapi száma nagy cikket közöl „a bátor grófról”, aki alatt Tisza István gróf értendő. Közöljük ezt a cikket, mint érdekes dokumentumát annak, hogy egy német ember, aki hazai viszonyainkat igen felületesen ismeri és az egész országot hajlandó Budapesttel azonosítani (mint Franciaországot Páris-sal), — mennyire a hatása alatt van annak a szuggesztív erőnek, melyet Tisza István gróf egyénisége és energiája minden külföldi emberre gyakorol. Ime a cikk a többi közt ezt mondja:

Tisza István szembeszállt a korrupciós áradattal és megtörte erejét. Ebből a mézőpontból sok minden másképpen fest, amit a külföld magasra huzott szemöldökkel és fejcsóválással szilárd véleménye gyanánt ír be jegyzőkönyvébe Budapestről és a magyarokról.

Alapjában véve Tisza gróf nem is produkált semmi egyebet, mint egyszerű emberi kötelességét. De azért tűnik föl olyan nagy-nak, mert környezete olyan kicsiny. Tiszának annyi az egész érdeme, hogy végre akad valaki, aki a kultúrember minden disztíngált tulajdonságán kívül még azzal a bátorsággal is rendelkezett, hogy fölhuzza a csizmát és belegázoljon a mocsárba. A férfiaság győzelme, semmi egyéb. Mindenesetre

— Istenverte kölykei! Majd megfizet ezért nektek az isten!

— Gyűjjeék csak apátok haza, majd megtanuljátok a Miatyánkot!

— Még romlást hoznak ezek a vásott kölykök a városunkra!

A plébános előtt mindnyájan utat nyitottak. Az ajkak elnémultak, csak a szemek beszélték fenyegetően, boszúállón. A plébános megállt a bölcső előtt, fellebbentette a függönyét és elsápadt és gyorsan keresztet vetett magára. Rongyokba pólázva, sánrral be-maszatolva ott feküdt a város csodatevő Krisztusa, a sok száz éves, a megtartó és elhárító, az igazak megáldója, a hiúsók vigasztalója, a meddők bősége, a szegények irgalmazója, a betegek istápolója.

A pap fehér arcát az égnek emelte és hangosan, hogy a gyülekezet is hallja, szólott:

— Megátkozom az ács gyermekeit és megátkozom az ácsot. Imádkozzatok emberek az egy igaz élő Istenhez, hogy megtartsen benneteket az ördög kísértésétől.

A pap keskeny ajka elhallgatott. Letérdelt a bölcső előtt és magában némán imádkozott. Mikor fölállt, újra szólott az emberekhez:

— Senki se nyuljon a bölcsőhöz, míg Isten haragja ki nincs engesztelve. Átok van a házban és átok annak a kezén, aki a bölcsőhöz nyulni merészel.

Nagy penitenciák és egyheti ájtatos böjt után a csodatevő Krisztust visszavitték a templomba. Az ünnepies menetben a megyés püspök is részt vett. Ő szentelte be újra a templomot és ő szentelte föl újra a csodatevő Krisztust, amely új fészületre került. A fészületet a püspök adományozta és a megyei székvárosból küldte el hiveinek.

Az ács házat pedig minden istenfő ember messze elkerülte. Akiik közelebb merészkedtek hozzá, azt mondták, hogy a házban az ördögök nyivákolnak, üvöltenek és lenyúzzák az ácsról az eleven bőrt.

Odabenn pedig az ács nagyokat ivott, aztán elővette a gyermekeit és végignáspárgolta őket, aztán megint ivott, vagyis erőt gyűjtött és megint elnadragolta a gyerekeket. És ez így ment napról-napra. Az ács ivott és verekedett, ütött és ivott és folyton azt hajtogatta:

— Kiverem belőletek az ördögöt, ha addig élek is.

És történt, hogy a plébánost egy éjjel álmából riasztják föl. Egy idegen kopogott az ajtón.

— Bocsásson meg főtisztelendőségem — szólott az idegen — de a kocsim kereke eltört és ebben a viharos időteli időben nem merek tovább menni és ezért főtisztelendőségemhez jöttem. A megyés püspök ajánló-levele van a zsemben.

Mikor az idegen belépett, épp villám cikázott és megdördült az ég.

A plébános kidöngölte az álmot a szeméből, okulárét tett föl és elolvasta az idegen ajánló-levélét. Nyomban kinyitotta a vendég számára a legszebb szobáját és szívesen marasztalta és megkérte, hogy vesse le a megázott köpönyeget. De az idegen nem akarta levenni a köpönyeget.

— Talán befűttesek — kérdezte alázatosan a plébános — hogy méltóságod ruhája megszáradjon?

Az idegen tagadólag rázta a fejét.

— Talán jó melleg italt hozzak?

— Nem — szólott halkán a vendég, akinek nagyon sápadt volt az arca.

— Talán megéhezett méltóságod az uton?

Az idegen ráhagyólag bólintott a felel.

A plébános szaladt a konyhába, fölkel-tette a szakácsnét és a szakácsné nekiállt sütni-főzni. Közben a plébános lement a pincébe és pókhálós palackokat hozott fel onnan.

A vendég pedig ült szomorúan az asztal előtt és nem vetette le a köpönyeget és nem nyult a pohárhoz és nem nyult a sült malacpecsenyéhez és a legomlóssabb kalács ott volt mellette töretlen és a legvénebb bor palackja pedig bontatlan.

— Édes, jó uram — kérdezte a plébá-

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körút 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletfizetésre